

— Пі-шóв твiй куц з гнiз-дéч-ком
лi-сом гу-ля-ти, — за-скре-ко-тá-ла Со-рó-
ка з вер-хiв-ки дé-ре-ва.

— Не ви-гá-дуй! — вi-гук-ну-ли Птáш-
ка i Ї-жáк рá-зом. — Так не бу-вá-є.

— А ось i бу-вá-є, — за-смi-я-ла-ся Со-
рó-ка. — Бо не куц то був. Лось спав бi-
ля дé-ре-ва! Йо-гó ве-лi-кi рó-ги й справ-дi-
схó-жi на куц, що не хи-тá-є-ть-ся вiд вiт-ру.

— Що ж во-нó бý-де? Що ж во-нó
бý-де? — ще го-лос-нi-ше за-плá-ка-ла
Птáш-ка. — Що ж я на-кó-ї-ла: на рó-гах
у Лó-ся гнiз-дéч-ко со-бi влаш-ту-вá-ла...

— Не хви-люй-ся, — зас-по-кó-ї-ла ї-ї
Со-рó-ка. — Скó-ро Лось по-вér-не-ть-ся.
По-гу-ля-є лi-сом, по-о-бi-да-є смач-нó-ю
тра-вó-ю, а вiд-по-чи-вá-ти сю-дi прiй-де.

Так во-но́ й ста́-ло-ся. За-трі-ща́-ли су-хі гіл-кі́, і з ха́-щі вій-шов ве-лі́-кий ста-рій Лось, на роз-ло́-гих ро́-гах я-ко́-го бу-ло́ гніз-де́ч-ко.

— Ой, ди-ві́-ться, — зра-ді́-ла Пта́ш-ка. — Мо-е́ гніз-де́ч-ко прий-шлó!

— Ав-же́ж прий-шлó, — при-ві́т-но всміх-ну́в-ся Лось. — Об-лаш-то́-вуй сво-е́ гніз-де́ч-ко, Пта́ш-ко. Ме-ні́ при-е́м-но слу́-ха-ти, як ти спі-ва́-єш, а ко-лі́ з'я́в-ля-ть-ся пта-ше-ня́-та, ще ве-се-лі́-ше бу́-де.

